

En julefortælling

Det var en af de dage, hvor det aldrig rigtig blev lyst, nærmere betegnet var det den 24. december, lige over middag.

På en stormomsust bakketop i den fjerneste udkant af sognet lå en lille landsby og skutede sig mellem træerne. Vinden rev i trætoppene, regnen piskede. Det var et vejr, hvor de fleste var glade for, at husene var hule indeni.

I den gamle gård mod vest i landsbyen var julefreden så småt ved at indfinde sig. Bonden sov sin velfortjente middagslur, mens hans kone og yngste datter var ved at lægge sidste hånd på forberedelserne til den kommende højtid: Anden var stegt og parteret. De store kartofler var skrællet. De små kartofler var kogt og klar til at blive brunet. Rødkålen var snittet og tilberedt. Risengrøden stod til afkøling. Mandlerne var smuttet og hakket, og konen havde naturligvis husket at gemme en hel mandel i forklædelommen.

Kagerne var for længst bagt. Juletræet var sat på fod og pyntet. Gaverne var lagt under træet.

Nu manglede den sidste oprydning. Så skulle familien have en lille tår kaffe, inden de kørte i kirke. Mens konen fik sat det sidste på plads i spisekammeret, og datteren gik i gang med at vaske køkkengulvet, tog stormen til.

Pludselig lød der et ordentligt drøn, og en skælven gik gennem det gamle hus. Bonden vågnede med et sæt og gned sig i øjnene, det var pludseligt blevet helt mørkt. Han kom op i en fart, og han og konen og datteren stak forsigtigt næsen udenfor.

Og hvilket syn mødte dem. Det gamle kastanjetræ havde lagt sig ned. Det havde stået der i umindelige tider. Nu rakte det fra sin plads ved siden af ajlebeholderen i den gamle hønsegård og hen langs stuehuset, ja, grenene nåede helt frem til fordøren. Kronen dækkede for vinduerne til sovekammeret og havde ramt hjørnet at taget, så der var blevet hul ind til loftet.

Der blev naturligvis vild opstandelse, så vild som den nu kunne blive i en husstand af forholdsvis rolige gemytter. Da skaden var besigtiget, greb bonden telefonen og ringede til Falck, for det gik jo ikke, at taget var utæt i det vejr.

Mens vi venter på Falck, rister vi en minderune om det gamle træ og den gamle gård. Som nævnt havde træet stået der i mands minde,

helt fra dengang gården var firelænget og havde tre skorstene. Først var den ene skorsten væltet, da gruekedelen blev revet ned til fordel for et ekstra børneværelse og et badeværelse med koldt vand. I den forbindelse blev lokummet også væltet, det stod mellem den vestre udhuslænge og kastanjetræet og vogtede indgangen til hønsegården. Den næste skorsten blev fjernet, da der blev indlagt centralvarme. Senere faldt den vestre længe sammen, fordi den ikke længere kunne holde sig oprejst, og blev erstattet af en nydelig stensætning med beplantning.

Nå, Falck kom ret hurtigt, og de flinke reddere fik lagt presenninger over hullet i taget og blev trakteret med kaffe bagefter.

Og da var det for længst blevet for sent at komme i kirke. Men der blev alligevel fejret jul i den gamle gård med "børn og voksne i kærlig krans rundt omkring træet ...".

Og efter jul kom en mand med sin skovsav og savede og regerede og tog træet med hjem og puttede det i sin brændeovn.

1977